U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobkyně: **nezl. V. M.,** zast. zákonným zástupcem G. M., nar. X, st. přísl. Republika Uzbekistán, naposledy oba pobytem X, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. OAM-1021/ZA-ZA04-LE05-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, č. j. 1 Az 14/2017 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi LL.M., advokátovi sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o její žádosti tak, že se jí mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Z předloženého správního spisu lze zjistit, že dne 30. 11. 2015 podal zákonný zástupce stěžovatelky v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že stěžovatelka je státní příslušnicí Uzbekistánu, je tatarské národnosti a narodila se

v České republice (dále jen „ČR“), kde pobývá spolu se svým otcem, kterému byla udělena doplňková ochrana, matkou a babičkou. Je schopna se dorozumět česky a rusky. Je ateistka, ona ani její rodinní příslušníci nejsou členy žádné politické strany. V předloženém cestovním pasu stěžovatelky bylo uvedeno, že má ruské občanství.

[3] Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal zákonný zástupce (dále též „otec“) stěžovatelky proto, že sám žije v ČR a do Uzbekistánu se nemůže vrátit. Byl by tam uvězněn na 15 let, neboť odmítl nastoupit vojenskou službu. Dalším důvodem je náboženství – on i stěžovatelka jsou ateisti, Uzbekistán je muslimský stát. Ani jeden z nich nemluví uzbecky. Uvedl, že stěžovatelce byla udělena doplňková ochrana, ale řízení o její prodloužení bylo zastaveno, neboť se nedostavil k pohovoru.

[4] Jménem stěžovatelky požádal v roce 2013 o udělení mezinárodní ochrany, ale byla jí udělena pouze doplňková ochrana v délce 24 měsíců.

[5] V řízení před městským soudem stěžovatelka napadla celý výrok rozhodnutí žalovaného. Brojila proti nesprávnému způsobu posouzení její druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka se domnívala, že naplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 psím. d) zákona o azylu a doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b odst. 1 a odst. 2 cit. zákona. Žádná z námitek nesměřovala proti posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 téhož zákona.

[6] Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že stěžovatelka nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť v Uzbekistánu ani v Ruské federaci nikdy nebyla.

[7] Ani otci stěžovatelky nebyl udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. O to více nelze přisvědčit jeho prohlášením týkajících se údajných problémů a pronásledování stěžovatelky ze strany státních orgánů z důvodu, že on nevykonal vojenskou službu. Prohlášení jsou pouze ničím nepodložené deklarace spekulativního charakteru. Nezmínil nic, z čeho by bylo možné dovodit, že taková hrozba stěžovatelce skutečně hrozí.

[8] Z výpovědi otce stěžovatelky ani ze skutkových zjištění nevyplynulo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků stěžovatelky. Soud proto neshledal důvod pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.

[9] Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení, které soud nemohl nahradit vlastní úvahou, zda uplatněné důvody šlo považovat za relevantní pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval rodinnou, sociální i ekonomickou situací stěžovatelky a přihlédl zejména k jejímu věku a zdravotnímu stavu, přičemž vše řádně odůvodnil. Soud souhlasil s jeho závěrem, že existence rodinných vazeb nepředstavovala azylově relevantní důvod, nejednalo se ani o důvod svou povahou výjimečný, tudíž hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z výpovědi otce stěžovatelky vyplývalo, že rodičům ani stěžovatelce nic nebrání v tom, aby společně žili na území Ruské federace, tedy v jedné ze zemí její státní příslušnosti.

[10] Při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný z výpovědi otce stěžovatelky a z informací týkajících se politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci, přihlédl také ke správnímu řízení o předchozí žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany. Dospěl k závěru, že stěžovatelce může v Uzbekistánu skutečně hrozit přímé bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vyplynulo to z informací o situaci v Uzbekistánu, kde bylo uvedeno, že občané Uzbekistánu, kteří v zahraničí požádali o udělení mezinárodní ochrany, jsou považováni uzbeckými státními orgány za „škůdce“ a po návratu do země mohou čelit závažným problémům.
[11] V nyní projednávané věci však vyšly najevo nové skutečnosti zásadní pro posouzení této otázky. Bylo zjištěno, že stěžovatelka má dvojí státní občanství. Kromě uzbecké také ruskou.

[12] Zákonný zástupce stěžovatelky neuvedl, ani žalovaný nezjistil, žádné skutečnosti, pro které by byla stěžovatelka na území Ruské federace vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Zákonný zástupce výslovně uvedl, že jí tam nic nehrozí. Dle informací MZV ČR č. j. 98677/2016-LPTP nehrozilo osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o mezinárodní ochranu, po návratu do Ruské federace obecně žádné nebezpečí. Z informačních zdrojů, které byly obsahem spisu, bylo známo, že v Ruské federaci neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu ke stěžovatelce za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[13] Soud nepovažoval rozhodnutí žalovaného za rozporné s mezinárodními závazky ČR, zejména nebyl porušen čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Čl. 8 neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně zemí jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutnost vážit okolnosti konkrétního případu. Je třeba zvážit otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn rodinný případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímací stát z tohoto důvodu povinný umožnit mu přenést si svůj rodinný či soukromý život na jeho území, popř. mu za tímto účelem udělit doplňkovou ochranu.

[14] Otec stěžovatelky v průběhu řízení neprokázal, že by na území Ruské federace stěžovatelka nemohla vést soukromý a rodinný život. Rovněž neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by tam mělo být vytvoření soukromého či rodinného života bráněno.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[15] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Namítá nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se omezil pouze na konstatování, že v případě stěžovatelky neshledal při

návratu do některé ze zemí její státní příslušnosti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu daného ustanovení. S tímto hodnocením se městský soud ztotožnil.

[17] Žalovaný je povinen náležitě zjistit reálie o zemi původu stěžovatelky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). V napadeném rozhodnutí ovšem nejsou uvedeny žádné informace o zemi původu (Uzbekistánu) a nejsou ani součástí spisu. Naprostá absence informací o Uzbekistánu představuje vadu rozhodnutí, neboť skutková zjištění nemají oporu ve spise.

[18] Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, ve vztahu k jaké zemi posuzují žádost stěžovatelky. V rozhodnutí uvádějí informace o Ruské federaci, ve svých závěrech se ale vyjadřují nejen k Ruské federaci, ale i k Uzbekistánu (např. str. 8 napadeného rozhodnutí).

[19] Uvádí, že žalovaný své odůvodnění pro neudělení ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu omezil pouze na konstatování, že „*ani otci nezletilé stěžovatelky nebyl azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu udělen*“, což představuje nedostatečné odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán se zabýval pouze důvody pro neudělení mezinárodní ochrany otci stěžovatelky, nikoli důvody stěžovatelky samotné. Žádost o mezinárodní ochranu je nutné posuzovat vždy individuálně ve vztahu k žadatelce samotné, v případě nezletilé žadatelky navíc s potřebným zohledněním její specifické situace.

[20] Důkazní břemeno je v případě žádostí dospělých žadatelů rozděleno rovnoměrně mezi žadatele a správní orgány. U žádostí dětí je však nezbytné, aby správní orgán převzal větší část důkazní povinnosti. Je proto povinen aktivně zjišťovat okolnosti odůvodňující stěžovatelčinu žádost. Odkazuje na Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims.

[21] Otázka neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu byla posouzena nesprávně. Je pravda, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je však nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28).

[22] Žalovaný se v rozhodnutí řádně nevypořádal se skutečnostmi, jež v daném případě vyšly najevo, a dostatečně nezkoumal všechny okolnosti, které mohly být pro jeho rozhodnutí významné. Taktéž nezjišťoval, zda je otec stěžovatelky schopen žít v Ruské federaci. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo uvedeno, že stěžovatelka má v ČR rodinné vazby, její matka zde má trvalý pobyt a žije zde již 7 let. Otec má udělenou doplňkovou ochranu a žije zde přes 10 let. Ani v Ruské federaci, ani v Uzbekistánu stěžovatelka nikoho nemá. Ruský pas jí byl vyřízen pouze za účelem cestování. K Ruské federaci nemá stěžovatelka, ani její otec žádné vazby. Nelze proto vyloučit, že by případné i krátkodobé nucené vycestování nevedlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

[23] Musela by do Ruské federace vyjet minimálně na jeden rok, než by bylo možné vyřídit její povolení k pobytu dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Toto opomenutí neodstranil ani městský soud, který se plně ztotožnil se závěry žalovaného, aniž by hodnotil napadené rozhodnutí v intencích mezinárodních závazků.

[24] Žalovaný i městský soud opominuly zohlednit nejlepší zájem dítěte, který je vedoucím principem Úmluvy OSN o právech dítěte, která je dle čl. 10 Ústavy součástí právního řádu ČR. Z čl. 3 Úmluvy vyplývá povinnost zvážit zájem dítěte jako přední hledisko při jakékoliv činnosti či rozhodnutí, které se dítěte týká. I v situaci, kdy dítě žádající o mezinárodní ochranu nesplňuje definici uprchlíka, mu lze poskytnout doplňkovou ochranu právě s ohledem na tento princip. Tuto povinnost opakovaně zdůraznil jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud např. v nálezu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 19/16, z něhož stěžovatelka cituje. Odkazuje rovněž na str. 22 Obecného komentáře č. 6 Výboru OSN pro práva dítěte.

[25] Výbor pro práva dítěte uvádí, že: „[n]*ávrat dítěte do země původu by měl proběhnout pouze v tom případě, kdy je návrat v nejlepším zájmu dítěte a je vzat v úvahu názor dítěte, jakož i bezpečnost, sociálně-ekonomické podmínky dítěte po jeho návratu do země původu, možnost následné péče, úrovně integrace dítěte v zemi, která rozhoduje o jeho návratu, rodinné vztahy a další relevantní faktory.*"

[26] Dodává, že dle čl. 31 – 33 Vídeňské úmluvy o smluvním právu z roku 1969, kterou Československo ratifikovalo v roce 1987, musí být smlouva *vykládána v dobré víře, v souladu s obvyklým významem, který je dáván výrazům ve smlouvě v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu smlouvy*. Úmluva o právech dítěte sama pro tento účel v čl. 43 zřizuje Výbor pro práva dítěte, jehož cílem je zajišťovat pokrok. ČR je *de facto* vázaná také jejím autoritativním výkladem i dalším *soft-law*, které Výbor vytváří publikováním závěrečných doporučení z pravidelného hodnocení členských států i rozhodovací praxi na základě individuálních stížnosti dle 3. Opčního protokolu. Citace z NEVRLKOVÁ, J., MOLEK, P. *Problém konformity při interpretaci právních norem.* Právní rozhledy, roč. 14, 2006, č. 2, s. 4.

[27] Stejnému závěru odpovídá i Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro
uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, která v čl. 19 odst. 5 stanoví, že při provádění ustanovení této kapitoly (kapitola se týká doplňkové ochrany) týkající se nezletilých osob se členské státy řídí především nejlepšími zájmy dítěte.

[28] Stěžovatelka má za to, že v jejím nejlepším zájmu je společné soužití s rodiči na území ČR, kde se narodila a nepřetržitě od té doby bydlí. Ani v Ruské federaci, ani v Uzbekistánu nemá žádné rodinné vazby a nikdy tam nebyla.

[29] Také neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu zhodnotil žalovaný nesprávně, přičemž cituje část napadeného rozhodnutí.

[30] Aplikované ustanovení stojí na neurčitém právním pojmu „důvody zvláštního zřetele“, který nebyl vyložen. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Jestliže přezkoumání vůbec není možné z toho důvodu, že výklad neurčitého právního pojmu zcela chybí, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné a městský soud měl rozhodnutí zrušit. Cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 As 19/2009 - 103 a odkazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62.

[31] Rovněž při posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny má být předním hlediskem nejlepší zájem dítěte a skutečnosti týkající se její konkrétní situace a ne to, zda se jejímu „*zákonnému zástupci líbí nebo nelíbí v ČR a jeho nechuť*“, jak zjednodušuje tvrzení zákonného zástupce stěžovatelky žalovaný.

[32] Žalovaný měl specifikovat, o jaké konkrétní povolení k pobytu by si měla stěžovatelka zažádat. Stěžovatelka si dle účinné právní úpravy zákona o pobytu cizinců totiž nemůže požádat na území ČR o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s matkou. Musela by tak učinit skrze ambasádu v Ruské federaci a vyčkávat na vydání rozhodnutí, a to nejméně 270 dnů. Opakuje, že v Ruské federaci nemá žádné zázemí ani rodinu a nikdy tam nepobývala.

[33] Stížnost by měla být přijata k meritornímu posouzení, neboť v nyní projednávané věci nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví, a to ochrana subjektivních práv jednotlivce, která byla porušena správním rozhodnutím, které je z části nepřezkoumatelné. Toto rozhodnutí mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Dalším důvodem přijatelnosti je to, že otázka, v jakých případech může vést nejlepší zájem dítěte k udělení mezinárodní ochrany, doposud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

[34] Navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[35] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnost. Je přesvědčen, že napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu jsou vydány v souladu s právními předpisy. Své rozhodnutí podrobně, dostatečně jasně, srozumitelně a v souladu s platným právem vyhodnotil. Po dostatečně zjištěném skutkovém stavu vyhodnotil, že v posuzovaném případě neexistují důvody pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.

[36] Uplatněné námitky jsou pouze obecně formulované a zůstávají v rovině nesouhlasu s právním posouzením žalovaného i městského soudu.

[37] Námitka vztahující se k § 12 písm. b) zákona o azylu je dle § 103 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, neboť je nově uplatněna až v řízení o kasační stížnosti.

[38] Poznamenává, že napadené rozhodnutí je posouzením opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která reaguje na nově zjištěné skutečnosti, které nebyly posuzovány v předchozím řízení o první žádosti stěžovatelky a které měly vliv na posouzení současné žádosti. Za podstatné okolnosti lze považovat skutečnost, že kromě dříve tvrzené výhradní státní příslušnosti Uzbekistánu, disponuje stěžovatelka nyní i cestovním pasem Ruské federace, v němž má uvedenou státní příslušnost Ruské federace.

[39] V předchozím řízení byla stěžovatelce udělena doplňková ochrana z důvodu skutečně hrozícího nebezpečí vážné újmy v Uzbekistánu, který byl tehdy výhradně považován za zemi jejího původu. V nynějším řízení byly zkoumány důvody pro udělení mezinárodní ochrany vzhledem k dvojímu státnímu občanství, kterým disponuje.

[40] Žalovaný neměl důvod shromažďovat informace o Uzbekistánu, neboť neměl pochybnosti o situaci tam panující a pro kterou jí byla v minulosti udělena doplňková ochrana. Soustředil se na informace týkající se Ruské federace, neboť se v žádosti zabýval novou skutečností (občanstvím) týkající se právě této země.

[41] Břemeno tvrzení leží výhradně na stěžovatelce a záleží jen na ní, resp. na jejím zákonném zástupci, zda sdělila k dotazu žalovaného důvody, pro které podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2004, č. j. 3 Azs 21/2004-58.

[42] Navrhuje kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost, popř. odmítnout pro nepřijatelnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[43] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[44] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[45] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatelky, a to v mezích vytyčených výše zmíněným usnesením prvního senátu zdejšího soudu.

[46] Namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal.

[47] Přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, která je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z něhož je zřejmé, proč příslušný orgán rozhodl tak, jak je

uvedeno ve výrocích rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[48] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu splňují. Žalovaný i městský soud se zabývaly všemi žalobními námitkami. Jedná se o srozumitelná rozhodnutí opřená o vyčerpávající odůvodnění, ze kterých je zcela zřejmé, proč žalovaný i městský soud rozhodly tak, jak je v rozhodnutích uvedeno. Správní orgán unesl své důkazní břemeno, přičemž je patrné, že se pečlivě zabýval celým správním spisem, a tudíž situace byla hodnocena individuálně.

[49] Nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, že se městský soud ztotožnil s postupem žalovaného a jeho závěry souhlasně aproboval. Z uvedeného nelze bez dalšího dovozovat, že by se soud námitkami nezabýval či hodnocení žalovaného nepodrobil vlastním úvahám.

[50] Poté soud posuzoval důvody pro neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[51] Žalovaný i městský soud posoudily všechny podstatné okolnosti pro udělení doplňkové ochrany. V obou rozhodnutích byly rozebrány důvody pro její neudělení dle § 14 odst. 2 písm. a), b), c) i d) zákona o azylu. Byl vzat v potaz důvod pro udělení doplňkové ochrany v předchozím řízení a nové skutečnosti, které vyšly najevo v řízení o druhé žádosti o udělení doplňkové ochrany. Z informací o zemi původu a ze skutečností sdělených zákonným zástupcem stěžovatelky vyšlo najevo, že její vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

[52] Článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebyl porušen. K nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky nedošlo. Existence rodinných vazeb na území ČR sama o sobě ještě neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011). Udělení mezinárodní ochrany totiž není jedinou možností, jak mohou stěžovatelka a její rodiče realizovat právo na společný rodinný život. Ten mohou realizovat buď v Ruské federaci, kde ani jednomu členu rodiny nebrání žádné důvody v pobytu anebo v ČR, kde stěžovatelčina matka může požádat o pobytové oprávnění i pro stěžovatelku.

[53] Žalovaný zjišťoval, zda je otec stěžovatelky schopen žít v Ruské federaci. Podrobně se doptával na absolvované návštěvy Ruské federace stěžovatelky i jejích rodičů a rovněž zkoumal i možnosti všech členů rodiny žít v Ruské federaci. N otázku, zda by v Ruské federaci mohl žít, otec uvedl, že by tam žít nechtěl, protože se mu v ČR líbí (viz č. l. 47 správního spisu). Důvod nechuti odstěhovat se do Ruské federace však nelze hodnotit jako překážku v přestěhování, resp. jako nemožnost žít v daném státě rodinným životem.

[54] Nelze souhlasit ani s tvrzením, že byly opomenuty nejlepší zájmy dítěte. Žalovaný i městský soud se zabývaly rodinnou, sociální i ekonomickou situací nezletilé. Stěžovatelka má ruské státní občanství, mluví rusky a jejím rodičům nic nebrání v tom, aby se do Ruské federace přestěhovali spolu s ní. Podrobný rozbor provedl žalovaný na str. 8 – 10

napadeného rozhodnutí. Přenos soukromého a rodinného života do Ruské federace, jehož jsou dvě osoby z tříčlenné rodiny státními příslušníky a kterým nebrání žádné zákonné důvody k přestěhování, shledává soud v daném řízení v souladu s mezinárodními závazky.

[55] Citovaný nález ústavního soudu není na daný případ přiléhavý, neboť se zabýval povinností soudu náležitě odůvodnit rozhodnutí o (ne)přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení.

[56] Soud nepřisvědčil obecné námitce, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnosti, které v daném případě vyšly najevo a že nedostatečně zkoumal všechny okolnosti významné pro rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný hodnotil případ individuálně, zabýval se všemi podstatnými okolnosti, které v průběhu řízení vyšly najevo, obstaral si zprávy o zemi původu a podrobně zkoumal rodinnou situaci stěžovatelky. Tento postup považuje soud za dostatečný a v souladu se zákonem.

[57] Irelevantní je rovněž důvod, pro který byl stěžovatelce vyřízen cestovní doklad. Cestovní doklad je veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti. Je v něm uvedeno, že stěžovatelka má ruské státní občanství. Její dvojí občanství potvrdil i její otec během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze proto souhlasit s tvrzením, že stěžovatelka nemá k Ruské federaci žádné vazby.

[58] Následně se zabýval námitkami proti neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

[59] Stěžovatelka se mýlí v tom, že neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“ nebyl vysvětlen. Vyčerpávající vymezení neurčitého pojmu není z povahy věci možné. Jeho podstatou je právě neurčitost, která dává orgánu aplikujícímu právo možnost uvážení ohledně toho, které situace pod něj podřadí a které nikoli, včetně situací dříve nepředvídatelných. Jeho výklad je proto determinován konkrétní věcí a postačí, pokud správní orgán rámcově vymezí obsah neurčitého pojmu na jejím skutkovém půdorysu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73, publ. pod č. 701/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 – 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016 – 16). Tomu žalovaný dostál, svědčí o tom také přezkum provedený městským soudem.

[60] Tvrzení, dle kterého správní orgán postavil svoji úvahu pouze na nechuti otce vycestovat do Ruské federace, je stěžovatelkou vytrženo z kontextu. V rámci posuzování doplňkové ochrany správní orgán zvažoval všechny důvody, které by na udělení mohly mít vliv. Uvažoval správně, posuzoval-li, zda je možné, aby rodiče i stěžovatelka žili v Ruské federaci spolu. Na základě výpovědi otce stěžovatelky dospěl k dílčímu závěru, že matka má ruské občanství a může se do země původu vrátit. Obdobně vztah otce k Ruské federaci posuzoval dle jeho vlastní výpovědi (viz Protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 12. 2016). V ní otec jako jediné důvody, pro které by v Ruské federaci nemohl žít, uvedl, že se mu v České republice líbí a že by v Ruské federaci žít nechtěl. Správní orgán tedy zkoumal, zda existují relevantní důvody, pro které by otec stěžovatelky v Ruské federaci nemohl žít spolu se stěžovatelkou a její matkou a dospěl ke zcela správnému závěru, že takové důvody dány nejsou.

[61] Žalovaný neměl povinnost specifikovat, o jaký konkrétní druh pobytu by si měla stěžovatelka zažádat. Předmětem správního řízení byla žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, nikoli žádost o povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců.
[62] Kasační námitky zpochybňující nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu jsou uplatněny poprvé až v řízení o kasační stížnosti. Nebyly vzneseny v řízení před městským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tomu nic nebránilo. Nejvyšší správní soud se při hodnocení této námitky přidržel ustálené judikatury. Například ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155 (publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS) uvedl, že: „[u]*stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené. Korektiv takto zavedené koncentrace řízení, vyjádřený slovy ´ač tak učinit mohl´, je naplněn nejen tehdy, když žalobce určitou námitku objektivně v žalobním řízení uplatnit nemohl, ale též tehdy, kdy by její (objektivně možné) uplatnění nebylo, s ohledem na kontext věci, racionální. O takový případ jde za situace, kdy v době podání žaloby existuje k určité otázce ustálená a jednotná soudní judikatura, avšak v mezidobí dojde k jejímu zásadnímu a překvapivému obratu, který žalobce nemohl, ani při vynaložení veškeré bdělosti a odborné péče, předvídat. Odkazuje-li nově uplatněná kasační námitka na tento případ, nelze ji odmítnout jako nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.*“(obdobně též například v rozsudku ze dne 22. 9. 2004 č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS).

[63] Stěžovatelka neuvádí žádné okolnosti, které jí zabránily uplatnit jí tvrzený důvod nezákonnosti již v řízení před městským soudem, a nenamítá ani existenci zásadního a překvapivého obratu ustálené soudní judikatury. Pro uplatnění výše specifikovaných námitek v řízení před městským soudem neexistovala na straně stěžovatelky žádná překážka a jejich uplatnění až v řízení o kasační stížnosti je nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[64] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[65] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[66] Stěžovatelce byl soudem ustanoven zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt LL.M., a to usnesením ze dne 20. 9. 2017, č. j. 9 Azs 247/2017 – 36. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. ve

spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatelky, který jí byl soudem ustanoven k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[67] Ustanovený zástupce, Mgr. Bc. Filip Schmidt LL.M., advokát se sídlem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif")] spočívající v sepsání kasační stížnosti. Soudní praxe při výkladu ustanovení náhrady nákladů za převzetí a přípravu zastoupení, je-li klientům zástupce ustanoven [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] vychází z toho, že k přiznání odměny za úkon právní služby spočívající v převzetí věci dojde pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupcem a zastoupeným. Zástupce však potvrzení o první poradě nedoložil, proto mu náhrada nákladů řízení za tento úkon nebyla přiznána. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatelky náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu